

**Преживяване и наслаждение
на съдържанието на новия завет
съгласно нашето духовно преживяване
за осъществяването на Божията икономика**

Пасажи от Писанията: Ер. 31:31-34; Евр. 8:8-12;
Римл. 8:2, 28-29; 12:1-2

- I. Изхождайки от факта, че Еремия пророкува относно новия завет, старозаветната книга на пророк Еремия може да се счита и като една новозаветна книга. Трябва да видим и да усвоим съдържанието на новия завет като Божии завещания за нас – Ер. 31:31-34; Евр. 8:8-12:**
- А. В новия завет са обещани четири благословения:
1. Умилоствивение за нашата неправда и забравяне (прощаване) на нашите грехове – 12-ти стих.
 2. Влагането на закона на живота чрез влагането на божествения живот в нас – стих 10а.
 3. Привилегията да имаме Бога като наш Бог и да бъдем Негов народ – стих 10б.
 4. Функцията на живота, която ни позволява да Го познаваме по вътрешния начин на живота – 11-ти стих.
- Б. Тъй като прощението на греховете е просто една процедура за постигането на Божията цел, в това Писание прощението на греховете е споменато най-накрая. Но съгласно нашето духовно преживяване, ние първо получаваме очистването, произлизащо от прощението, и след това се наслаждаваме на Бога като закона на живота и се превръщаме в Божи народ в закона на живота и притежаваме едно по-дълбоко вътрешно познание за Бога – вж. 12-ти стих.
- II. „Защото ще покажа милост към неправдите им и греховете им няма да помня вече“ – 12-ти стих; Ер. 31:34б:**
- А. Христос направи умилоствивение за нашите грехове, за да задоволи Божията праведност, за да ни помири с Бога, като задоволи Божията праведност – Евр. 2:17.
- Б. Скъпоценната и всецяло ефикасна Христова кръв решава всички наши проблеми, така че да можем непрестанно да пребъдваме в общение с Бога и постоянно да се наслаждаваме на Неговото органично спасение – 1 Йн. 1:7-9; 2:1-2:
1. Изкупващата кръв на Господа ни е очистила пред Бога веднъж завинаги (Евр. 9:12, 14) и ефикасността на това очистване не се нуждае от повторение.
 2. Но в съвестта си ние се нуждаем от моменталното прилагане на постоянно очистване на Господната скъпоценна кръв всеки път, когато съвестта ни бива просветена от божествената светлина в общението ни с Бога.
 3. Когато Бог ни прости, Той изтрива греховете ни от паметта Си и вече не ги помни. Прощението на греховете означава премахването на обвиненията за грях срещу нас пред Бога, за да можем да бъдем избавени от наказанието на Божията праведност – Йн. 5:24:
 - а. Когато Бог прощава греховете ни, Той отдалечава от нас греховете, които сме извършили, и ги кара да се махнат от нас – Пс. 103:12; Лев. 16:7-10, 15-22.
 - б. В резултат на това, че Бог прощава нашите грехове, ние се боим от Него и Го обичаме във възстановеното си общение с Него – Пс. 130:4; Лк. 7:47.
- В. Скъпоценната кръв на Христос задоволява Бога. Тя е достъпът на вярващите до Бога и преодолява всички обвинения на врага (Изх. 12:13; Еф. 2:13; 1 Петр. 1:18-19; Евр. 10:19-20, 22; 9:14; 1 Йн. 1:7, 9; Откр. 12:10-11). Господната скъпоценна кръв също така е кръвта на вечния завет (Мт. 26:28; Евр. 13:20) и е типизирана от кръвта, с която първосвещеникът влизаше в Пресвятото място, както е описано в 16-та глава на Левит:
1. Кръвта на завета ни дава правото да влезем в практичното, същинско Пресвято място (Евр. 10:19-20), което е нашият дух (Еф. 2:22; 2 Тим. 4:22), за да се наслаждаваме на Бога и да се насищаме и проникваме с Него.

2. Съгласно откровението в Новия Завет, благодарение на кръвта на завета ние не само влизаме в Божието присъствие, но влизаме в Самия Бог. Изкупващата и очистваща кръв ни въвежда в Бога!
3. Кръвта на завета е предназначена най-вече за това Бог да бъде наш дял за наше наслаждение – вж. Пс. 27:4; 73:16-17, 25; 1 Кор. 2:9; Евр. 10:19-20.
4. В крайна сметка, бидейки кръвта на новия завет (Мт. 26:28; Лк. 22:20), Христовата кръв въвежда Божиите хора в по-добрите неща на новия завет, в който Бог дава на Своите хора едно ново сърце, един нов дух, Своя Дух, вътрешния закон на живота (обозначаващ Самия Бог с Неговата природа, живот, качества и добродетели) и способността на живота за познаване на Бога (Ер. 31:33-34; Езек. 36:26-27; Евр. 8:10-12).
5. В края на краищата кръвта на новия завет, на вечния завет (13:20), позволява на Божиите хора да служат на Бога (9:14) и ги въвежда в пълното наслаждение на Бога като техен дял (дървото на живота и водата на живота), както сега, така и завинаги (Откр. 7:14, 17; 22:1-2, 14, 17).

III. „Ще положи законите Си в ума им и ще ги напиша в сърцата им“ – Евр. 8:10; Ер. 31:33а:

- А. Центърът, централността на новия завет е вътрешния закон на живота. Законът на божествения живот, законът на Духа на живота (Римл. 8:2) е автоматичният принцип и спонтанната сила на божествения живот.
- Б. Триединният Бог е преработен благодарение на възплъщението, разпятието, възкресението и възнесението, за да се превърне в закона на Духа на живота, който е инсталиран в нашия дух като един „научен“ закон, като един автоматичен принцип – стих. 2-3, 11, 34, 16.
- В. Божието взаимоотношение с нас днес се базира изцяло на закона на живота. Всеки живот си има закон, и дори е закон сам по себе си. Божият живот е най-висшият живот, а законът на този живот е най-висшият закон – вж. Пр. 30:19а; Ис. 40:30-31.
- Г. Осма глава на Римляни, чиято тема е законът на Духа на живота (2-ри стих), може да се счита за средоточие на цялата Библията и център на вселената. Затова, ако преживяваме 8-ма глава на Римляни, ние се намираме в центъра на вселената:
 1. Сега Бог се намира в нас като един закон, който действа автоматично, спонтанно и подсъзнателно, за да ни освобождава от закона на греха и на смъртта. Това е едно от най-големите открития и възстановявания в Божията икономика – 7:18-23; 8:2.
 2. Ние се наслаждаваме на раздаването на живота в нашето същество, с цел осъществяването на Божията икономика чрез действието на закона на Духа на живота – Ер. 31:33; Евр. 8:10; Римл. 8:2-3, 10, 6, 11.
 3. Наслаждението на закона на Духа на живота в 8-ма глава на Римляни ни въвежда в реалността на Тялото Христово в 12-та глава на Римляни. Този закон действа в нас, когато ние живеем в Тялото и за Тялото – 8:2, 28-29; 12:1-2, 11; Фил. 1:19.
- Д. Влагайки Своя божествен живот в нас, Бог полага най-висшият закон (в единствено число – Ер. 31:33) на този най-висш живот в нашия дух, откъдето той се разпространява в нашите вътрешни части – в нашия ум, чувства и воля – и се превръща в няколко закона (в множествено число – Евр. 8:10):
 1. Разпространяването на този закон в нас представлява влагането (Римл. 8:10, 6), а влагането е изписването (2 Кор. 3:3). Докато Господ се разпространява, влага и изписва, Той намалява стария Адамов елемент в нас и добавя новия елемент на Христос, като по този начин извършва метаболитното преобразяване на живота за нас – 18-ти стих.
 2. Благодарение на действието и разпространяването на закона на живота в нас, Бог ни прави като Себе Си по живот, по природа и по изражение. Ние сме съобразни с образа на първородния Божи Син чрез действието на закона на живота – Римл. 8:2, 29.
- Е. Когато поддържа връзка с Господа и общуваме с Него, законът на живота, законът на Духа на живота действа автоматично, спонтанно и леко – Фил. 2:12-13; Римл. 8:2, 4, 6, 13-16, 23; 1 Сол. 5:16-18:
 1. Трябва да прекратим всичките си борби и усилия – Гал. 2:20а; вж. Римл. 7:15-20:
 - а. Ако не сме разбрали, че грехът е един закон, и че нашата воля никога не може да победи този закон, това означава, че ние сме впримчени в 7-ма глава на Римляни. По този начин никога не ще можем да достигнем до 8-ма глава на Римляни.

- б. Павел многократно изявяваше желание за доброто, но резултат от това винаги бе един неминуем провал. Единственото, на което човек е способен, е да взема решения и да дава обещания – 7:18.
 - в. Докато грехът спи в нас, той е просто грях, но когато се събуди поради нашето желание за вършене на добро, той се превръща в „злото“ – 21-ви стих.
 - г. Вместо да желяем да вършим добро, трябва да насочваме ума си към духа и да ходим по духа – 8:6, 4; Фил. 2:13.
2. Трябва да съдействаме на вътрешнообитаващия, инсталиран, автоматичен и вътрешнодействащ Бог като закона на Духа на живота, посредством молитва и дух на зависимост, като призоваваме Господа и четем молитвено Словото Му, за да можем да поддържаме общението си с Него – Римл. 10:12-13; 1 Сол. 5:17; Еф. 6:17-18:
- а. Тайната на преживяването на Христос като закона на живота се заключава в това да бъдем в Него, да бъдем в Този, Който ни дава сила за всичко, а тайната на това да бъдем в Него се заключава в това да бъдем в духа си – Фил. 4:13, 23.
 - б. За да живеем в духа си, трябва да отделяме време да съзерцаваме Господа, молейки се за общение с Исус, за да можем да се къпем в Неговия лик, да се насищаме с Неговата красота и да излъчваме Неговото превъзходство – 2 Кор. 3:16, 18; вж. Мт. 14:23.
- Ж. Функционирането на закона на живота изисква растежа в живот, защото законът на живота функционира единствено когато расте – Мк. 4:3, 14, 26-29:
1. Христовото ходатайстване на престола подбужда семето на живота, което Той пося в нас по време на възкресението – Евр. 7:25; Римл. 8:34.
 2. Първородният Син ходатайства за нас, за да може посято от Него семе в нашия дух да получи мотивация за растеж и развитие, така че да напои всички наши вътрешни части, докато не бъдем напълно проникнати от Неговото прославление и възвишено същество.
 3. Когато божественият живот расте в нас, законът на живота функционира и ни оформя и съобразува с образа на Христос като първородния Божи Син, така че да можем да се превърнем в Негово корпоративно изражение. Законът на живота не ни регулира по отношение на вършенето на неправда, а регулира формата, образа на живота – стих. 2, 29:
 - а. Вътрешнообитаващият прототип – първородният Божи Син – автоматично работи в нас като закона на живота, за да ни съобразува с образа Си, за да ни „осиновява“. Господ работи отчаяно, за да направи всеки един от нас като първородния Син.
 - б. Бог извършва масовото възпроизводство на този прототип чрез влагането на Своя жив прототип – първородния Син – в цялото наше същество. Ако съдействаме на този чудесен прототип и отваряме себе си за Него, Той ще се разпространи от нашия дух в нашата душа.
 - в. Първородният Син е прототипът, стандартният модел за масовото възпроизвеждане на многото Божии синове, които са Неговите много братя, съставляващи Неговото Тяло като новият човек, с цел корпоративното възпроизводство и изразяване на стандартния модел – първородния Божи Син – 29-ти стих.
 4. Главната функция на закона на живота не се състои в отрицателния аспект на това да ни казва какво не бива да правим. Напротив, когато животът расте, законът на живота функционира в положителен аспект и ни оформя, тоест съобразува ни с образа на Христос. Благодарение на функцията на закона на живота, всички ние ставаме зрели синове на Бога и Бог ще придобие Своето вселенско, корпоративно изражение.
- IV. **„Аз ще бъда тежен Бог и те ще бъдате Мой народ“ – Евр. 8:10; Ер. 31:33б:**
- А. Фактът, че Бог е наш Бог, означава, че Той е наше наследство – Еф. 1:14:
1. Бог създаде човека като съд, който да Го съдържа (Бит. 1:26-27; Римл. 9:23-24). Това означава, че Бог е притежание на човека, също както съдържанието на даден съд е притежание на съда.
 2. Бог е не само наше наследство, но и делът на чашата ни (Пс. 16:5) за наше наслаждение. Да бъдем спасени, означава да се завърнем при Бога и отново да Му се наслаждаваме като на наше притежание, чийто символ се вижда в завръщането на

хората в притежанието им по време на юбилея (Лев. 25:10; Лк. 4:18-19; 15:17-24; Деян. 26:18; Кол. 1:12).

3. Бог ни дава Духа не само като залог на нашето наследство, но и като едно предвкушане на това, което ще наследим от Бога (2 Кор. 1:22). Залогът на Духа постепенно добавя все повече и повече от Бога в нас, докато не навлезем в зрелостта и не започнем напълно да се наслаждаваме на Бога.

Б. Да бъдем Божи народ, означава да бъдем Божие наследство – Еф. 1:11, 14, 18; 3:21:

1. Ние не само наследяваме Бога като наше наследство (1:14) за наше наслаждение, но и се превръщаме в наследство на Бога (11-ти стих) за Негово наслаждение.
2. Чрез вработването на Бога в нас ние се изграждаме и конституираме като Божие наследство. Това е преобразяването и субективното, лично осветление.
3. Бог е вложил Святия Си Дух в нас като печат (13-ти стих), за да ни бележи, че принадлежим на Него. Този печат е жив и работи в нас, за да ни насища и преобразява с Божия божествен елемент до настъпването на изкуплението на нашето тяло.
4. В крайна сметка взаимното наследство на Бога и човека се превръща в Божие наследство в светиите завинаги (18-ти стих). Това ще бъде Божието вечно, вселенско изражение до краен предел завинаги (Откр. 21:11).

V. **„И няма вече да учат всеки съгражданина си и всеки брат си, като му казват: Познай Господа! Защото всички ще Ме познават, от малък до голям между тях“ – Евр. 8:11; Ер. 31:34а:**

А. Функцията на живота ни позволява да познаваме Бога според вътрешния начин на живота. Ние можем вътрешно да познаваме Бога субективно и лично чрез чувството на живота, което е чувството, съзнанието на божествения живот в нас – Римл. 8:6; Еф. 4:18-19; Фил. 3:10а:

1. Чувството на живота произлиза от божествения живот (Еф. 4:18), от закона на живота (Римл. 8:2; Евр. 8:10) и от помазанието на Духа (1 Йн. 2:27).
2. В отрицателен аспект чувството на живота е чувството на смърт, а в положителен аспект то е чувството на живот и мир – Римл. 8:6; Ис. 26:3.
3. Трябва да живеем според чувството на живота, съгласно принципа на живота, а не съгласно принципа на правилно и неправилно, който е принципът на смъртта.
4. Това означава да живеем съгласно принципа на дървото на живота, а не съгласно принципа на дървото за познаване на доброто и злото – Бит. 2:9.
5. Чувството на живота ни позволява да знаем дали живеем в природния живот, или в божествения живот, дали живеем в плътта, или в духа.

Б. „За да могат християните да служат на Бога и да работят за Него, те трябва да се научат да стоят далече от дървото за познаване на доброто и злото... Само онези, които се докосват до дървото на живота, ще видят пребъдването на своя живот и работа в Новия Ерусалим“ (Съобщения, дадени по време на възобновяването на служението на Уочман Ний. том 1, ст. 94-95).

VI. **В края на краищата, нашето наслаждение на вътрешнообитаващия Дух като автоматичния закон на божествения живот – закона на Духа на живота, – се намира в Тялото Христово и е предназначено за Тялото Христово, с цел да станем като Бога по живот, по природа и по изражение, но не и в Божеството, за осъществяването на целта на Неговата вечна икономика – Новия Ерусалим – Римл. 8:2, 28-29; 12:1-2; 11:36; 16:27; Фил. 1:19; вж. Гал. 4:26-28, 31.**